

No.... tak to zase nevyšlo :D

A asi ani nemohlo vyjít. Když bylo tak hezky.

To byste do prase taky nepospíchali, že ne? ☐ . Opět jsem měla výborně našlápnuto, že vyrazím do práce dřív a naškudlím nějaký ten čas na odpoledne a..... když voni byli fšící pejsky docela hodný - některý úplně hodný, některý neúplně, takže když se to zprůměruje, že jo... tak byli docela hodný. Takže tím pádem si to užíváte a na čas nehledíte.

Říkala jsem si - mají za sebou dlouhý víkend, jsou unavený. Tak půjdeme hezky v klidu, žádná divočina, nic dlouhýho, čistě prostě jeeen taková venčící procházka. A vono to tak i jako zpočátku tak vypadalo. Vyšli jsme pěkně ven..... no pěkně, pěkně..... Tali teď zase začla dělat to, že vypálí, či spíš teda chce vypálit pod ten proklatej balkon, takže to já musím být ve střehu a trvat si na tom, že schody sejdeme společně a JDEME volným krokem společně hezky pohromadě kolem toho domu dál.

Obešli jsme ten panelák, a šli takovým pohodovým krokem, kdy se mi zadařilo sdělit jasně a srozumitelně Tali to, že pokud nepůjde jako normální pes někde v nějaký rozumný vzdálenosti kolem mě, nadělám z ní strapačky. Obešli jsme i druhý panelák a zamířili kolem popelnic k našemu domu, minuli jsme popelnice a Tali si sama přišla pro odměnu za to, jak výborná je, že minula popelnice. Přijde mi sice, že to už by tak jako měla být samozřejmost, po těch sto letech, ale budiž, když si to sama uvědomuje, tak to musíme odměnit, že jo. Přidal se i Rumíček a dali si oba domácí škvarkový suši. Ty se mi vyloženě povedly, dost jim je závidím ☐ . U dalšího popelnicový stání se Tali opět dokázala odvládnout, když nevcucla ze země suchej rohlík a pak se děsně rozjařila. Což jsem si měla uvědomit a neměla bych bývala teď na noze krvavej šrám.

Jenže já si to neuvědomila a vybídla jsem ji k tomu, aby mi ukázala, jak se dělá poklona. Vyrazila předníma packama do vzduchu, že jako udělá tu poklonu a blbě si to vyměřila a jednou z nich mi jak šavlí přejela přes vnitřní stranu stehna. Drápy má fakt slušný. A já teď mám tím pádem na vnitřní straně stehna slušnej krvavej šlinc. V době, kdy člověk nosí krátký sukně, je to zajímavá dekorace. I s tou odpornou modřinou, která se kolem toho udělala. Mno. Tak na poklonu nedošlo teda, protože jsem se bolestí scukla do klubíčka a ničehož dalšího už radši vidět nechtěla. Stačily mi ty hvězdičky a mžitky, co mi běhaly bolestí před očima ☐ .

No.... tak to zase nevyšlo :D

Protože Tali se ještě nevyvenčila komplet, zamířila jsem na louku, že ji trochu rozpohybuju střeva, protože tam si bude moct zakroužit. Hnedle na úvod jsem ji ale upozornila, že dneska ŽÁDNEJ RYBNÍK, ŽÁDNÝ POČÍTÁNÍ ŽAB, páč musím do prasé. Vzala to v potaz a vzhledem k tomu, že nás zblejsknul před námi pobíhající strakáč Bedřich, bylo o kroužení a rozpohybování střev postaráno. Ti dva si padli do noty a strakatý torpédo se vždy marně snaží dostihnout flekatou střelu. Rumoušek se zase vždycky tváří a když se k němu Bedřich rozdováděně nařítí, dá jasně najevo, že na žádný skopičiny nemá náladu. A tak jako kompenzaci jsem mu vytáhla jeho žužlomíček a během povídání s Bedřichovým páníčkem jsem mu ho občas mrskla do prostoru. Strakatej a flekatá kroužili jak o život a já si užívala to, že si Tali vlastně nemusím vůbec všímat.

To jsem musela až v momentě, kdy se Bedřichova rozpohybovaná střeva dala do díla a Tali místo, aby si z něj vzala příklad, chtěla vzniklé přestávky využít k návštěvě rybníčka. Oznámila jsem jí, že tomhle ohledu má i nadále smůlu a vyzvala ji ku splnění jejích povinností a nabádala jí, aby si vzala ten příklad z Bedřicha. Marně. Takže zatímco oni už šli domů, my ještě šli udělat jedno kolečko. Marně. Zatímco Rumouš - asi aby Tali ulehčil v jejích povinnostech, se stihnul znovu vyvenčit, tak madáme nic.

A to ani poté, co jsme se zapovídali s páníčkem od našeho spřáteleného kavalírka. Rumíček tentokrát naznal, že možná nejní ten kavalírek až tak nebezpečnej, jak si o něm vždycky myslívá a šel se družít. Velmi opatrně družít, páč co kdyby si to kavalírek rozmyslel a chtěl by ho rozpárat zaživa ☹ . Fakt nechápu, kde k týhle myšlence přišel ☹ . Tali si mezitím pobíhala okolo a místo toho, aby se vyvenčila, tak do toho pupku ještě něco, co našla v trávě přidala. Husa jedna flekatá. No nic, tak ještě jedno kolečko, ještě jedno kolečko protože se před tím fakt lítalo..... a když furt nic, tak huž jsem vážně musela jít, páč ted' už bylo jasný to, že nejenom, že už nepůjdu dřív, ale taky to, že už jdu spíš tak jako na hraně. Mno..... pět minut to udělalo. Ale co, stálo to za to, bylo hezky, pesani si to užili a já taky, tak oč jde, ne?